

[Tholstrup.]

opdrætning af fedesvin. Nu har vi en lignende situation, og så lader man sig svinebinde af en kontrakt og kan ikke engang tale sig tilrette om tingene.

Det er en mærkelig opfattelse af handel og handelspartnerprincippet, at man ikke skulle kunne tale sig tilrette, fordi der står i aftalen, at af nedskæringen på hjemmemarkedet skal de 90 pct. gå til Englandsmarkedet og kun 10 pct. til tredieland. Når England er fiffig, hvorfor så ikke selv være fiffig? Der tales udtrykkeligt om baconsvin. I 1932 havde vi et andet begreb, som hed Tysklandssvin. Man havde to produktioner i gang, en for Englandsmarkedet og en for Tysklandsmarkedet. Hvorfor ikke fremhæve det princip igen og sige: vi forbeholder os ret til at opretholde en særproduktion for Englandsmarkedet, som hedder baconsvin, og en produktion for tredieland som den, man dengang havde i form af Tysklandssvin? Derved ville der blive produkter nok til at betjene begge markeder. Det kan godt være, der er lidt for fiffigt, men hvorfor så ikke gå til handelspartneren og sige: lad os tale om det og se at få en ordening, hvorefter alle parter kan blive tilfredse!

Det kan man, hvis man forhøjer vægtgrænsen 3—4 kg. Det ville netop give de 5 pct., der er brug for, og så har man alt det, der skal til, uden at forringe produktionen og uden at ramme en eneste, men det kræver naturligvis, at man taler med sin handelspartner, og hvis handelspartneren ikke vil det, må man bruge andre former fremover.

I hvert fald kan det ikke længere tolereres, at man går til regeringen og får godkendt aftaler, som den enkelte landmand ikke har haft lejlighed til at godkende. Hvis andelsslagterierne finder det for godt at sælge 90 pct. af produktionen til Englandsmarkedet, bør de være forpligtet til at gå ud til de enkelte landmænd og sikre sig det antal svin, som de vil sælge til Englandsmarkedet. Så må konkurrencen mellem op-

køberne foregå ude hos landmændene, så må skinkefabrikkerne købe svinene til deres eksport i konkurrence med andelsslagterierne, som køber til deres eksport, og så må landbrugsministeren holde sig derfra og lade handelen være fri, så vi bliver fri for denne form for restriktioner. Hvis ikke vi kan få en fredelig ordening, må vi bruge lidt skrappere midler, men hvorfor ikke tage det lettest tilgængelige, forhåndenværende middel: at sætte vægtgrænsen i vejret. Så har man løst alle problemerne på een gang.

Må jeg lige gøre en bemærkning til det ærede medlem hr. Fuglsang, der hævdede, at detailavancen ved opskæring af svin i visse tilfælde lå på 2 kr. 50 øre pr. kg mod 98 øre i 1949, da der var regulering. Jeg skal deroverfor oplyse, at under de frie forhold i øjeblikket er fortjenesten ved at skære en gris op, fra den købes engros i Kødbyen, til den sælges over disken, ialt ca. 50 kr. Det bliver omkring 76 øre pr. kg. De 98 øres avance er altså under de frie forhold gået ned til 76 øre.

Landbrugsministeren (Smørum): Jeg har ikke meget at tilføje til den udførlige redegørelse, som jeg havde lejlighed til at fremsætte her i det høje folketing den 31. marts.

Spørgsmålet om en begrænsning af forbruget på hjemmemarkedet er imidlertid blevet fremdraget af flere af de ærede ordførere, og jeg vil derfor til indledning give nogle talmæssige oplysninger om denne side af sagen. Det er vist vanskeligt helt nøjagtigt at gøre op, hvor stort hjemmeforbruget egentlig er, men det statistiske departement har beregnet, at hjemmemarkedsforbruget af flæsk i kalenderåret 1953 har været 166 000 t inkl. biprodukter og hjemmeslagtninger. I disse tal indgår hjemmeslagtninger med 20 000 t og biprodukterne med 12 000 t. Slagteriernes leverancer af flæsk til hjemmemarkedet har således i året 1953 andraget ca. 134 000 t, men den leverance omfatter både søer og andre svin. Det er ikke muligt helt nøjagtigt at fastslå, hvor store mængder soflæsk der indgår i